

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátu složeném z předsedy Mgr. Richarda Tomana a soudců JUDr. Pavla Vlacha a JUDr. Lady Závaškové ve věci

žalobkyně: **Gihón a.s.**, IČO 27960587
sídlem Mánesova 1078/5, Praha 2
zastoupená advokátkou Mgr. Lucíí Karalovou
sídlem Náplavní 2013/1, Praha 2

proti
žalované: **CCA Group a.s.**, IČO 25695312
sídlem Karlovo náměstí 288/17, Praha 2
zastoupená advokátem JUDr. Filipem Černým, Ph.D.
sídlem Slavíčkova 2, Praha 6

o zaplacení 2 548 119,48 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17.8.2022, č.j. 28 C 69/2021-177

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích I., II. a IV. zrušuje a v tomto rozsahu se věc vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně shora označeným rozsudkem uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 1 646 719,92 Kč se specifikovaným příslušenstvím (výrok I.), dále žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni částku 891 806,56 Kč (výrok II.), žalobu s návrhem, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku 9 600 Kč zamítl (výrok III.) a žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 211 776 Kč (výrok IV.).
2. Takto rozhodl o obžalobě, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení částky 1 519 665,92 Kč představující dlužné nájemné, částky 127 050 Kč představující neuhrazenou částku za správu budovy, částky 891 806,56 Kč jako smluvní pokuty spolu s náklady na uplatnění pohledávky, když tvrdila, že dne 4. 5. 2016 jako pronajímatel uzavřela se žalovanou jako nájemcem smlouvu o nájmu prostor sloužících k podnikání, jejímž předmětem byl pronájem budovy č. p. xxx v k. ú. xxx a žalovaná se podle smlouvy zavázala za předmět nájmu hradit nájemné ve výši 2 200 Kč + DPH za 1 m² ročně, na základě dodatku ze dne 24. 9. 2018 ve výši 2 460 Kč + DPH za 1 m² ročně, dále se zavázala hradit za správu pronajímané budovy částku ve výši 26 250 Kč + DPH měsíčně a pro případ prodlení s úhradami

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

- nájemného a služeb byla sjednána smluvní pokuta ve výši 0,25 % z dlužné částky denně za každý započatý den prodlení. Nájemní smlouva byla ukončena ke dni 30. 11. 2020, přičemž žalovaná za období od ledna 2020 do listopadu 2020 neuhradila nájemné podle smlouvy na základě vystavených faktur, splatných čtvrtletně, dále neuhradila částky za správu budovy za měsíce srpen až listopad 2020, rovněž na základě vystavených faktur, a dále uplatněnou smluvní pokutu ve výši 0,25 % denně z dlužných částek za každý den prodlení.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a argumentovala tím, že smlouva byla uzavřena ve zjevném střetu zájmů, když byla podepsána v době, kdy Ing. J. L. a Ing. I. A. působili jako členové představenstva obou smluvních stran, za žalobkyni podepsal nájemní smlouvu Ing. J. L. a za žalovanou Ing. I. A.. V době uzavření smlouvy byli Ing. J. L. a Ing. I. A. zároveň akcionáři žalované, přičemž na základě smlouvy o koupi akcií ze dne 1. 7. 2019 ve znění dodatku ze dne 24. 9. 2019 prodali 100 % akcií žalované švýcarské společnosti CCA Suisse AG, která se tak stala jediným akcionářem žalované. Okamžik zániku funkce Ing. J. L. jakožto člena představenstva žalované dne 13. 1. 2020 se pak shoduje s dobou, od které žalobkyně požaduje částky na dlužném nájemném. Jakmile si žalovaná, respektive její nové vedení, uvědomilo rozsah a závažnost protiprávního jednání v době před převodem akcií, pozastavilo platby nájemného. Jakékoliv platby nájemného podle smlouvy do konce roku 2019 byly přitom uskutečněny přímo Ing. J. L. a Ing. I. A., jakožto osobami jednajícími ve střetu zájmů a k újmě jimi zastoupených společností. V této souvislosti odkázala na § 437 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též jen „o. z.“) ve spojení s § 54 a následující zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích. Vyjádřila názor, že z § 440 o. z. plyne, že obchodní korporace není z jednání učiněného ve střetu zájmů zavázána, ledaže dané jednání výslovně schválí. Dovozovala, že žalovanou nájemní smlouva nezavazuje a zavazuje naopak samotnou Ing. I. A., jakožto osobu, která nájemní smlouvu podepsala.
  4. Soud prvního stupně v odůvodnění rozsudku vypočetl důkazy, které v řízení provedl, a dospěl k závěru o skutkovém stavu věci, že žalobkyně jakožto pronajímatel a žalovaná jakožto nájemce uzavřeli dne 4. 5. 2016 nájemní smlouvu ve znění jejího dodatku ze dne 24. 9. 2018, jejímž předmětem byl pronájem budovy č.p. xxx na adrese Krátká 3, Plzeň. V nájemní smlouvě bylo sjednáno nájemné ve výši 2 460 Kč + DPH za m² ročně a cena za správu pronájemné nemovitosti ve výši 26 250 Kč + DPH měsíčně. Součástí smlouvy byla sjednaná smluvní pokuta pro případ prodlení s úhradou nájemného a služeb ve výši 0,25 % z dlužné částky denně. Nájemní vztah skončil ke dni 30. 11. 2020, přičemž žalovaná neuhradila žalobkyni nájemné za období od ledna do listopadu 2020 v celkové výši 1 519 665,92 Kč a dále za správu nemovitosti za období od srpna 2020 do listopadu 2020 ve výši 127 050 Kč. K datu sjednání nájemní smlouvy dne 4. 5. 2016 byl předsedou představenstva žalované Ing. J. L. a místopředsedkyní představenstva Ing. I. A., kdy za uvedené společnosti byli oprávněni jednat předseda a místopředseda představenstva samostatně. Rovněž tak předsedou představenstva žalobkyně byl v uvedeném období Ing. J. L. a místopředsedou představenstva byla Ing. I. A.. Za žalobkyni nájemní smlouvu uzavíral Ing. J. L. a za žalovanou Ing. I. A.. Jediným akcionářem žalované je společnost CCA Suisse, AG.
  5. Po právní stránce aplikoval soud prvního stupně na daný případ ustanovení § 54 odst. 1, 2 zákona o obchodních korporacích a ustanovení § 437 odst. 1, 2 o. z. s tím, že § 54 odst. 1 zákona o obchodních korporacích upravuje obecné důsledky situace, kdy se zájmy obchodní korporace mohou dostat do střetu se zájmy člena voleného orgánu obchodní korporace. Právní úprava střetu zájmů je založena na transparentnosti a samoregulačních funkcích uvnitř obchodní korporace a do určité míry navazuje na § 437 o. z.; úprava uvedená v § 54 a násl. zákona o obchodních korporacích je úpravou širší, neboť dopadá na veškeré záležitosti

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

související s výkonem funkce. Tato ustanovení představují lex specialis k § 437 o. z. Člen voleného orgánu má v případě možného střetu zájmů se zájmy obchodní korporace povinnost informovat příslušné orgány obchodní korporace a současně má povinnost neustále upřednostňovat zájmy obchodní korporace před svými vlastními. Poruší-li člen orgánu notifikační povinnost, nepochybně tím poruší povinnost jednat s péčí řádného hospodáře svým nelojálním jednáním a může odpovídat za újmu z toho vzniklou. Zákonná notifikační povinnost vzniká v okamžiku, kdy se člen voleného orgánu dozví, že při výkonu jeho funkce může dojít ke střetu zájmů; posouzení případného střetu zájmů se potom bude odvíjet od individuálních skutkových okolností případu.

6. Na základě uvedeného soud prvního stupně „sdělil“, že pokud žalovaná na svou obranu tvrdila, že Ing. A., která za žalovanou uzavírala smlouvu, tak učinila v rozporu se zájmy žalované, tedy byla ve střetu zájmů, když také vystupovala ve statutárním orgánu žalobkyně, nelze seznat, jakým konkrétním způsobem měly být zájmy Ing. A. v rozporu se zájmy žalované, tedy konkrétně jakým způsobem žalovaná měla být jednáním této osoby poškozena. Skutečnost, že Ing. A. měla funkci v obou společnostech, které následně uzavřely nájemní smlouvu, střet zájmů ještě nezakládá. Nadto tato skutečnost byla veřejně známa, neboť byla zapsaná ve veřejném rejstříku, tudíž žalovaná o tom, že Ing. A. figuruje v obou společnostech, věděla, tj. věděla o uzavření nájemní smlouvy místopředsedkyní představenstva žalované, jejíž relativní neplatnosti se nyní dovolává. Podle soudu prvního stupně tedy v daném případě notifikační povinnost Ing. A. nevznikla a tím, že za žalovanou uzavřela nájemní smlouvu, nijak zájmy žalované nepoškodila. Navíc obě společnosti měly více akcionářů i členů statutárních orgánů a tedy byla zde vzájemná kontrola více samostatných osob, kterým bylo zjevně známo, že členové statutárních orgánů obou právnických osob jsou stejné osoby.
7. Soud prvního stupně rovněž vyslovil názor, že i pokud by k porušení notifikační povinnosti došlo, byla by tím případně naplněna skutková podstata § 53 zákona o obchodních korporacích, tedy porušení povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře s tím, že člen tak může odpovídat za újmu z toho vzniklou. Naopak nesdílel úvahu žalované, že pokud dojde k porušení notifikační povinnosti, je třeba aplikovat obecná ustanovení § 437 o. z., neboť zákon o obchodních korporacích, respektive jeho § 54 a násl., je speciálním ustanovením ve vztahu k § 437 o. z. Jelikož § 54 a násl. zákona o obchodních korporacích neřeší následky porušení notifikační povinnosti, avšak upravuje povinnost člena voleného orgánu jednat s péčí řádného hospodáře a případné následky z porušení této povinnosti, je třeba použít tato speciální ustanovení před ustanovením obecným.
8. Nalézací soud tedy dospěl k závěru, že jestliže bylo prokázáno, že žalovaná neplnila podle smlouvy, je povinna dlužnou částku nájemného a částku za správu budovy žalobkyni zaplatit, včetně zákonného úroku z prodlení a včetně smluvní pokuty, která svou výší není nijak nepřiměřená s ohledem na nalézacím soudem odkazovanou judikaturu. Naopak soud prvního stupně neshledal důvodným nárok žalobkyně na úhradu částky 8 × 1 200 Kč představující náklady spojené s uplatněním pohledávky, protože žalobkyně tyto částky spojovala nikoliv s úkonem v podobě uplatnění své pohledávky, nýbrž s úkonem vystavení faktur, k čemuž však byla povinna podle uzavřené nájemní smlouvy. O nákladech řízení potom rozhodl podle § 142 odst. 1 o.s.ř. (podle procesního úspěchu žalobkyně).
9. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolání. Opětovně argumentovala tím, že Ing. A. byla členkou statutárního orgánu žalobkyně i žalované a konflikt zájmů zde tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

existoval, neboť na jednu stranu musela Ing. A. při podepisování smlouvy dbát nejlepších zájmů žalované, ale současně byla vázána povinností jednat loajálně a ctít i nejlepší zájmy žalobkyně jako její statutární orgán, přestože za žalobkyni smlouvu nepodepisovala. Z tohoto důvodu tedy zákon o obchodních korporacích upravuje kontrolní mechanismus, tj. povinnost notifikovat společnosti konflikt zájmů, aby společnost mohla hrozící riziko odhalit a případně mu zabránit či je minimalizovat. Povinnosti notifikace nemůže být jednající osoba zbavena tím, že střet zájmů vyplývá z veřejného rejstříku; potenciální střet zájmů totiž bude z veřejného rejstříku evidentní ve většině případů, jelikož tato hrozba právě vyplývá z oprávnění jednající osoby zavázat subjekt, který zastupuje v rozporu s jeho zájmy. Pokud takto Ing. A. nepostupovala a žalovaná namítla relativní neplatnost takového jednání, je na smlouvu třeba hledět jako na neplatné právní jednání, tedy žalovanou nezavazuje. Soud prvního stupně se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu (např. rozsudek sp. zn. 29 Cdo 4384/2015), neboť úprava konfliktu zájmů obsažená v § 437 o. z. plně dopadá na daný případ, kdy člen orgánu nesplní informační povinnost a platí tedy, že korporaci nemůže zastoupit. Pokud soud prvního stupně v rozsudku uvádí, že i pokud by k porušení notifikační povinnosti došlo, byla tím případně naplněna skutková podstata § 53 zákona o obchodních korporacích a není třeba aplikovat obecné ustanovení § 437 o. z., dopustil se nesprávného právního posouzení, neboť občanskoprávní úprava střetu zájmů je subsidiárně použitelná, jelikož z obecné povahy obou právních předpisů vyplývá použitelnost občanskoprávní úpravy k řešení otázek, které zákon o obchodních korporacích neřeší. Domáhala se toho, aby byl rozsudek změněn tak, že bude žaloba zamítnuta, popřípadě aby byl zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

10. Žalobkyně v písemném vyjádření k odvolání navrhla potvrzení rozsudku jako věcně správného. Opětovně uvedla, že Ing. A. při uzavírání smlouvy neporušila notifikační povinnost, když na její straně nebyl žádný důvod, jímž by měl být založen střet zájmů. Výskyt stejných osob ve volených orgánech různých obchodních korporací je zcela běžnou záležitostí a v tomto konkrétním případě byla tato skutečnost seznatelná z veřejně dostupných zdrojů. V okamžik uzavření smlouvy byl předsedou představenstva žalobkyně i žalované Ing. J. L., místopředsedou představenstva Ing. I. A., členem představenstva O. L. a jediným členem dozorčí rady žalobkyně i žalované O. L.. Oběma společnostem tedy muselo být nesporně známo, že Ing. A. je místopředsedkyní jich obou a případný střet zájmů by bezesporu nemusel být notifikován, a to ani podle § 54 zákona o obchodních korporacích. Zdůraznila, že jí není známo, jaké zájmy Ing. A. by měly být podpisem smlouvy upřednostňovány či jaký zastřený cíl mělo podepsání smlouvy za žalovanou prostřednictvím Ing. A. sledovat. Z toho důvodu je i zjevně dána pasivní legitimace žalované v tomto sporu. Žalovaná zároveň nikterak nepopírá, že předmětné prostory skutečně pro své potřeby po celou dobu trvání nájemního vztahu užívala. Neplatnost smlouvy a střet zájmů počala žalovaná namítat až v okamžiku, kdy jí vznikl dluh na nájemném, když téměř po dobu čtyř let bez problémů a obstrukcí nájemné řádně hradila a platnost smlouvy nerozporovala. Žalobkyně se neztotožnila s nepřiznáním nároku na částku 9 600 Kč, když není zřejmé, z jakého důvodu jí tato částka nebyla přiznána, protože to z odůvodnění rozsudku nijak neplyne.
11. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání rozsudek soudu prvního stupně podle § 212 a § 212a odst. 1, 5 o.s.ř. včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a poté, co nařízené ústní jednání z důvodu hospodárnosti řízení odvolal, dospěl k závěru, že odvolání je důvodné, avšak nejsou dosud podmínky pro konečné rozhodnutí ve věci.
12. Prvním z důvodů, pro který neshledal soud prvního stupně obranu žalované důvodnou, byl závěr, že nelze seznat, jakým konkrétním způsobem měly být zájmy Ing. A. v rozporu se

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

zájmy žalované, tedy konkrétně jakým způsobem žalovaná měla být jednáním této osoby poškozena. Tento závěr ovšem nelze považovat za správný.

13. Zákonná notifikační povinnost (§ 54 a násl. zákona o obchodních korporacích) vzniká členovi voleného orgánu v okamžiku, kdy se dozví, že při výkonu jeho funkce **může** dojít ke střetu zájmů. Není tedy podstatné, zda ke střetu zájmů člena voleného orgánu a obchodní korporace skutečně dojde (tj. zda se toto riziko objektivizuje), protože rozhodující je právě jen možnost, že ke střetu zájmů může dojít. Právě proto, že ustanovení o střetu zájmů v zákoně o obchodních korporacích má plnit preventivní funkci (předejít případnému střetu zájmů), není důvod zjišťovat, jak konkrétně by obchodní korporace mohla být jednáním člena jejího voleného orgánu poškozena. V této konkrétní věci z provedeného dokazování plyne (a není o tom mezi účastníky žádného sporu), že za žalovanou podepisovala smlouvu Ing. A. jako místopředsedkyně jejího představenstva (s právem samostatně jednat), přičemž stejná osoba byla zároveň místopředsedkyní představenstva žalobkyně. S přihlédnutím k tomu, že pro člena voleného orgánu obchodní korporace je zároveň předepsána povinnost loajality plynoucí z § 159 odst. 1 o. z., je podle odvolacího soudu patrné, že (měla-li být Ing. A. loajální k oběma obchodním korporacím a upřednostňovat zájmy obou těchto korporací), šlo o zjevný střet zájmů ve smyslu § 54 odst. 1 zákona o obchodních korporacích a tuto osobu tak stíhala notifikační povinnost (tj. povinnost oznámit tuto skutečnost bez zbytečného odkladu orgánu, jehož byla členem, a kontrolnímu orgánu, v tomto případě dozorčí radě). V této souvislosti není podstatné, že tyto skutečnosti vyplývají z veřejně dostupných informací a na danou situaci nedopadá ani ustanovení § 57 zákona o obchodních korporacích, neboť to se týká smluv uzavíraných v rámci běžného obchodního styku ve vztahu k § 55 a § 56 téhož zákona (tj. případů, kdy má být uzavírána smlouva mezi obchodní korporací a samotným členem jejího voleného orgánu, případně jde-li o zajištění nebo utvrzení dluhů těchto osob).
14. Souhlasit nelze ani s tím závěrem soudu prvního stupně, že i pokud by k porušení notifikační povinnosti došlo, není možné aplikovat ustanovení § 437 o. z., protože v tom případě nastupuje odpovědnost za porušení povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře podle § 53 zákona o obchodních korporacích. Taková odpovědnost sice vyloučena není, nicméně zároveň platí, že poruší-li člen statutárního orgánu obchodní korporace povinnost informovat o (možném) střetu zájmů podle § 54 odst. 1, 2 zákona o obchodních korporacích, brání existující rozpor zájmů tohoto člena statutárního orgánu se zájmy obchodní korporace tomu, aby za obchodní korporaci právně jednal, a na jednání takového člena statutárního orgánu plně dopadá ustanovení § 437 o. z. se všemi důsledky z toho plynoucími (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 4384/2015). Při shora uvedeném závěru (tedy že Ing. A. jednala za žalovanou ve střetu zájmů a na toto jednání dopadá ustanovení § 437 o. z.) je pak třeba se dále zabývat tím, zda (při překročení zástupčího oprávnění shora označeným způsobem) došlo k dodatečnému schválení (ratihabici) právního jednání ve smyslu § 440 o. z.
15. Dodatečné schválení je takto projevem vůle zastoupeného být vázán jednáním učiněným neoprávněným zástupcem (osobou, jež jednala bez zástupčího oprávnění, popřípadě jež své zástupčí oprávnění překročila) a jako takové je právním jednáním zastoupeného. Překročí-li tedy člen statutárního orgánu právnické osoby zástupčí oprávnění (i tím, že poruší svou notifikační povinnost zakotvenou v § 54 zákona o obchodních korporacích), může právnická osoba takové jednání dodatečně schválit, přičemž pravidla pro dodatečné schválení se řídí právě ustanovením § 440 o. z.; ustanovení § 431 o. z. potom nelze na překročení zástupčího

oprávnění členem statutárního orgánu právnické osoby aplikovat (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 7. 2019, sp. zn. 27 Cdo 4593/2017).

16. Občanský zákoník zároveň neupravuje formu dodatečného schválení, a protože každý má právo zvolit si pro své právní jednání libovolnou formu, není-li omezen ujednáním či zákonem (§ 559 o. z.), závisí volba formy dodatečného schválení na zastoupeném (právnické osobě), a to i tehdy, kdy zákon pro schvalované právní jednání formu stanoví, přičemž vždy musí být zjevné, že k tomu oprávněná osoba projevuje vůli jako zástupce právnické osoby dodatečně schválit určité právní jednání, učiněné za právnickou osobu neoprávněným zástupcem. Uzavře-li například za nájemce smlouvu o nájmu prostor sloužících k podnikání ten, kdo k tomu nebyl zmocněn (jako je tomu v tomto případě), je třeba považovat smlouvu za platnou, vyjádří-li nájemce vůli ji schválit tím, že nebytové prostory začne užívat podle smlouvy a případně zároveň poskytuje za toto užívání odpovídající smluvní protiplnění. Pokud právnická osoba dodatečně právní jednání schválí, je jím od počátku vázána, přičemž rovněž platí, že zastoupený může postupem podle § 440 o. z. dodatečně schválit právní jednání učiněné neoprávněným zástupcem i tehdy, nebyla-li třetí osoba (adresát právního jednání) v dobré víře, že jednajícím svědčí zástupčí oprávnění. K dodatečnému schválení by ovšem mělo dojít bez zbytečného odkladu poté, kdy se o jednání, jakož i o tom, že je za ni učinil neoprávněný zástupce, právnická osoba dozví; právnická osoba se o těchto skutečnostech dozví tehdy, když se o nich dozví členové statutárního orgánu odlišní od člena, který neoprávněně jednal, popřípadě jiná osoba, jejíž vědomost o této skutečnosti lze přičítat právnické osobě (k tomu srovnej též rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 2484/2012, usnesení sp. zn. 29 Cdo 2970/2013 a rozsudek sp. zn. 29 Cdo 4554/2015). V poměrech souzené věci a vzhledem k tomu, že notifikační povinnost byla porušena ve vztahu k ostatním členům představenstva žalované a k její dozorčí radě, je třeba možnost dodatečného schválení posuzovat podle vědomosti těchto osob o uzavřené smlouvě a jejím obsahu s tím, že aby došlo k dodatečnému (v tomto případě konkludentnímu) dodatečnému schválení právního jednání, je třeba tvrdit a prokazovat vědomost těchto osob o konkrétním právním jednání, jakož i o tom, že tyto osoby bez zbytečného odkladu po uzavření smlouvy byly s jejím obsahem srozuměny a rovněž se podle ní chovaly. Bylo by totiž nelogické a v rozporu se zásadou autonomie vůle, aby v případě, že bude takto dodatečné schválení právního úkonu prokázáno, nebyla obchodní korporace právním jednáním zavázána. Tento závěr potom není v rozporu s rozsudkem velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 5. 10. 2022, sp. zn. 31 Cdo 1640/2022, dovozuje-li se v něm možnost dodatečně neschválit právní jednání tzv. pasivitou, a to i proto, že v tam řešené věci nepřicházelo dodatečné schválení právního jednání konkludentní formou v úvahu (šlo o splnění závazku k finančnímu plnění).
17. Za této situace se tedy soud prvního stupně ve vztahu k žalobkyni nevyhne procesnímu poučení podle § 118a o.s.ř., aby žalobkyně tvrdila, zda došlo k dodatečnému schválení právního jednání podle § 440 o. z. bez zbytečného odkladu a k tomuto tvrzení navrhla důkazy (v souzené věci jde zjevně o prokazování vědomosti a vůle ostatních členů představenstva žalované a členů dozorčí rady, kteří byli ve svých funkcích v době uzavření nájemní smlouvy). Protože s ohledem na nesprávný právní názor soudu prvního stupně a nutnost poučení podle § 118a o.s.ř. s důsledky dalšího (předpokládaného) dokazování neměl odvolací soud podmínky pro konečné rozhodnutí ve věci, rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I., II. a IV. zrušil podle § 219a odst. 2 o.s.ř. a věc mu vrátil v tomto rozsahu k dalšímu řízení.
18. Výrok III. rozsudku soudu prvního stupně potom nabyl samostatně právní moci (§ 206 odst. 2 o.s.ř.), na čemž nic nemění ani nesouhlas žalobkyně s tímto výrokem, který byl

obsahem jejího vyjádření k odvolání, protože sama žalobkyně odvolání proti tomuto výroku nepodala.

19. V dalším řízení bude soud prvního stupně právním názorem odvolacího soudu vázán (§ 226 odst. 1 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Praha 12. května 2023

Mgr. Richard Toman v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.